

297

1722. Γραπτὰ ἔθιμα νήσου Λέροϋ, τῆς 18 Νοεμβρίου, ἐν 250, σ. 51–52.

«... ἀπὸ τὴν σήμερον καὶ ἔμπροσθεν νὰ γίνῃ καὶ νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ καλὴ συνήθεια εἰς τὸν τόπον, ὅταν ὑπανδρεύουν τὰς θυγατέρας αὐτῶν καὶ τύχῃ θάνατος εἰς τὴν θυγατέρα τινὸς καὶ ἀφήσῃ ἢ ἓνα ἢ καὶ δύο ἢ καὶ πολλά, τὰ παιδιὰ νὰ εἶναι κληρονόμοι τοῦ μητρικοῦ πράγματος κατὰ τὴν ἐγκλαβὴν ὅπου ἔκαμαν οἱ γονεῖς εἰς τὴν θυγατέρα αὐτῶν καὶ, ἀποθαίνοντες τὰ παιδιὰ, νὰ στρέφουν τὰ πράγματα ὅλα, κινητὰ καὶ ἀκίνητα, εἰς τὰ γονικά, ἤγουν εἰς τοὺς γονεῖς καὶ ἀδελφοὺς καὶ συγγενεῖς τῆς ἀποθανούσης θυγατρὸς τινος· καὶ ὁ ἄνδρας νὰ λαμβάνῃ τὸ ἔξοδον ὅπου ἔκαμαν εἰς τοὺς χρόνους ὅπου εἶναι ὑπανδρευμένος καὶ τῶν πραγμάτων καὶ τῶν ὀσπητίων· ἀκόμη καὶ τὸ παιδί ἢ καὶ δύο, ὅπου ἄφησεν ἡ θυγατέρα τοὺς καὶ νὰ τὸ παίρῃ εἰς χεῖράς της ἢ μάμμη καὶ νὰ τὸ ἀνατρέφῃ, ἢ ἡ μάμμη, ἢ οἱ συγγενεῖς τῆς ἀποθανούσης, ὅταν δὲν εἶναι μάμμη. Καὶ τούτῃ ἡ συνήθεια νὰ ἔχῃ τὸ βέβαιον καὶ ἀμετάτρεπτον ἀπὸ τὴν σήμερον, καὶ ἂν ἴσως κανένας γαμπρὸς ἤθελε φανῆ ἔναντιος καὶ παρήκοος εἰς τὴν κοινῶς γενομένην ἀπόφασιν καὶ φανεῖσαν εὐλογον ὑπὸ πάντων, νὰ φαίνεται ὁ κόσμος ἔναντιος εἰς ἐκεῖνον τὸν ἀπειθῆ εἰς τὸ νὰ μὴ καταπατήσῃ τὴν ἀπόφασιν. Πρὸς τούτοις, καὶ ὅταν γίνονται τὰ προικοσύμφωνα, νὰ γράφονται, πῶς ἀποθανούσης τῆς θυγατρὸς αὐτῶν καὶ τῶν παιδιῶν, νὰ στρέφουν τὰ πράγματα εἰς τὰ γονικά.

Ταῦτα ἐγράφησαν καὶ ἀνεγνώσθησαν εἰς ὑπῆκον πάντων καὶ τὰ ἔστερξαν, ὅτι εἶναι καλὰ καὶ νόμιμα καὶ ὅποιος ἀπὸ τοὺς νοικοκυραίους ἤθελε φανῆ συμβουθὸς καὶ παρακινητὴς εἰς κανένα ὅπου νὰ χαλασθῇ καὶ νὰ ἀνατραπῇ αὐτὴ ἡ συνήθεια καὶ σηκωθεῖς ζητήσῃ ἀνατρέφαι ταῦτα καὶ ὁ συμβουθὸν ἀφωρισμένοι εἴησαν ἀπὸ Κυρίου Πατοκράτορος καὶ κατηραμένοι καὶ ἄλλοι μετὰ θάνατον».

298

1722. Ἀπόφασις Καδῆ Θεσσαλονίκης, δι' ἧς ἐν περιπτώσει φόνου ὑπὸ ἀγνώστου δράστου, ὑπεύθυνοι διὰ τὴν «ἀποζημίωσιν αἵματος» εἶναι οἱ κάτοικοι τοῦ πλησιεστέρου χωρίου, ἐὰν ὁ φόνος διεπράχθη εἰς τόπον μικρότερον ἀποστάσεως φωνῆς ἀπὸ τοῦ χωρίου, ἐν 133, σ. 82–83.

299

1722. Διαταγὴ τοῦ καπουδὰν πασᾶ Γαζῆ Χουσεῖν πρὸς τὴν κοινότητα Κύθνου,

ρυθμίζουσα τὰ τῆς διοικήσεως τῆς νήσου ὑπὸ 2 ἢ 3 προεστῶν, ἐκλεγομένων ἐτησίως, ἐν 95, σ. 133.

«... Νὰ ἐκλέγωνται μόνον ἀπὸ τοὺς προεστῶτας διὰ κάθε χρόνον δύο ἢ τρεῖς τῶν προεστῶτων, διὰ νὰ θεωροῦν τὰς ὑποθέσεις τοῦ Κοινοῦ, χωρὶς νὰ ἀνακατώνεται ἄλλος καὶ ὅσοι χρεωστοῦν εἰς τὸ Κοινὸν ἀπροφασίστως καὶ ἄνευ ἀργοπορίας νὰ πληρώνουν, ὡσὰν ὅπου ὅσοι ἐκ τούτων φανοῦν ἀπειθεῖς, θέλουν ἐμβῆ εἰς τὸ κάτεργον. Μενζίλια νὰ μὴ δίδον-

